

Divina Tragedie - Cântul XIII

Adrian Erbiceanu

Pe ei, dă, Doamne, o Mineriadă!
Că din "nimica" mi-au făcut probleme,
Stârnind furtuni ce-n mine dau să cadă

Și nu găsesc scăpare. Și nici vreme
Să-ncerc a "repara" ce se mai poate,
Pe vârful ăsta-mpodobit cu steme.

Cu "sacul" meu, din care n-am ce scoate,
Pornit de pe tărâhuri geto-dace,
Eu, pe "Olymp", sunt doar o vietate!

Dar vremile și „forțele” rapace,
Cu sprijin dat de Unități Terestre,
Stau gata să apese pe trăgace.

-„Vrei să mă vezi în "dungii" și cu "căpestre"?
Vrei, iar, să-mi fie viața târnuită?
Salvează-mă, oriunde-ai fi, Maestre!

Sunt un fitil aprins, la dinamită!
Ce pot să fac să mă revăd afară,
Amestecat în „gloata parazită”?!

Maestre, nu-ți fă neamul de ocară!
Nu mă lăsa căzut pe cazemată!...
Maestreee!... Unde ești?... că mă omoară!”...

Ca din neant, o mână înghețată,
Se-ntinse salvatoare, ca o punte,
Din ce-am intrat, afară să mă scoată.

-„Copile, îți văd pletele cărunte;
Cum de-ai ajuns în „Marea Adunare”?
Doar ți-am spus clar: să nu te urci pe munte!

Acum mă chemi? Ajuns la disperare?!
Credeai că ai să dai peste-o nuntire?
"Nuntirea" era gata să te-omoare!"

Și, strâns în chingi, mă trase spre ieșire,
Fără să-i pese de ce zic „geambașii”
Tocmiți de noua/veche „rânduire”.

-„Grăbește-te, să nu scăpăm "luntrașii!"
Și-n urma lui, prin liniștea morbidă,
- Mergând docil și numărându-mi pașii -

Ca un portal ce sta să se deschidă,
O cale apăru: marcând limanul
Ce m-atragea în lumea translucidă...

Pe trup, de frig, îmi tremura sumanul,
Când vorbe mă-ncolțiră, fracturate:
-„Fii pregătit... te-așteaptă... "Veteranul!"..."

Dintr-un Nimic, ajuns Enormitate -
Mă prinse-n fibra lui congenitală,
Un Timp ce refuza să se dilate,

Să pot da piept cu „Umbra Genială”...
-„Adus-ai, cum ți-am ordonat, Armura -
Pavăza mea, în "treaba capitală"?"

Ghicind, ca din ghioc, încurcătura,
În care mă băgasem fără vrere,
Voiam să țip, dar nu mă ținea gura!

Cu ultima fărâmbă de putere,
I-am strecurat, ca hoții, cea desagă,
Să las în urmă visele-himere!

Iluzie deșartă! Din zănoagă,
Mă-nlănțuia o Mare nevăzută,
Golindu-mă de gânduri și de vlagă.

-„Maestre, calea mi-e contrafăcută
De-o vrere care, grav, mă cumpănește.
Ajută-mă, nu mă lăsa-n derută!"

-„Ce-aveai în sac, de zaci ca prins în clește?”
-„Mănușile,... mantaua... și-o cagulă”...
Ca aripa furtunii care crește,

Vâltoarea mă cuprinse, nesătulă
- Un punct pierdut, prin spațiu-n dilatare -
Intact să mă extragă din "celulă".

Un Univers se puse în mișcare -
Pasaj către o nouă dimensiune,
Târând un urlet după el: „Trădare!...

E-o instigare la "rebe-li-une"!
Te prind io, când mai treci pe-aci,... răcane!"...
Spre cinstea mea și-a numelor străbune,

Timpul curgea pe vechile cadrane.
Conduc de forța pusă să m-ajute,
Eu lunecam spre lumile „umane”:

O umbră, printre „umbrele pierdute”.
Pe când, surprins de-atâtea revelații,
Mă minunam, de cele petrecute,

Văzui o mână scrijelind pe spații:
„IEȘIREA, NUMAI, PENTRU CINE POATE!”
-„Colega,... am ajuns... la destinații!”

Și Fratele mă-mbrățișă: ca frate,
Dorindu-mi să ne revedem cu bine,
Pe când mă voi vedea-n Eternitate...

Singur, cu cine să țin sfat? Cu cine?!...
Prin noaptea ce dădea să se dezică,
Fără de glas, cu gândul la coline,

Mă scuturam de vremuri și de frică:
Doamne, nu vezi, din neagra ignoranță,
Un neam, precum un val, că se ridică?

Dacă-i vânjos și plin de cutezanță,
De ce-i menit să umble prin istorii,
Flămând și gol și fără de speranță?

Cu câte-o ocnă, zilnic, în toți porii,
Pe muche cât o să-l mai țină ora?
Sătul de-atâtea sfaturi iluzorii,

Nu-i oare Timpul copt, să-și joace Hora?...
Și, din pustiul nopții infidele,
Scăpate ca din mână de Pandora,

Pe cerul Țării se iviră stele.

SFÂRȘIT